EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 05/11/2021 a les 09:56

?Fem caure el decorat

No sé vosaltres, però des de fa ja força temps tinc la sensació que tot el nostre entorn s'està desmuntant; visc en una pel·lícula de sèrie B ja acabada, on els actors no s'han assabentat del final i continuen fent el seu paper, per molt que els decorats vagin caient i cada cop hi hagi menys càmeres gravant.

Cada cop que surten polítics nostrats, amb posat seriós i mirada fixada en un punt indeterminat, un somriure burleta s'escapa de la meva boca tot pensant si són conscients que cada dia som menys qui els prenem seriosament. O ja m'ha deixat de sorprendre que el màxim comandant de la policia catalana (sic), després de regalar medalles a amics i saludats, es permeti renyar i demanar respecte alhora que alguns dels seus subordinats peguen i s'inventen atestats. Certament, des del 2017 el pendent cada cop fa més baixada i hem convertit el país en un circ de tres pistes on cada protagonista ha deixat d'enganyar i mostra la seva cara més fidel a l'autèntic amo.

I les nostres institucions, sembla que només naveguen intentant que ningú prengui mal sense tenir cap rumb fixat, conduïdes per directors i secretaris imposats, sense cap expertesa ni incentiu per fer cap canvi transcendental. I mirant l'espectacle, un govern que es mou entre dos mons confrontats per cercar victòries electorals, on els objectius nacionals han estat substituïts per demandes dels bescantats anys noranta, això si, presentades amb Power Point, fils de twitter i sense cap democratacristià aprofitat.

I la nostra ciutat, què ha de dir a tot això? De moment, segueix callant. Tinc la sensació que som els més aplicats en el refrany del nostre mal no vol soroll. Però sincerament, em fa mal el coll de tant callar. Si volem deixar enrere tanta grisor i silenci -no tan antic, però sí que ja s'està fent llarg- ens cal començar a alçar la veu i exigir que, d'una vegada per totes, Manresa s'atreveixi a cridar i canviï unes estratègies que només ens asseguren seguir en el mar de la irrellevància.

Sí, estic emprenyat i decebut. Però la tovallola no ens la faran llençar. Si cal, abans derruirem aquests decorats i ens posarem mans a l'obra per construir tot allò que un dia, no fa pas tant, vam tocar amb els dits de les mans.